

РЕШЕНИЕ

№ 10634

гр. София, 03.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 11.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **11614** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 118, ал.1 от КСО.

АССГ е сезиран с жалба от К. Е. Я. срещу решение № 1040-21-615/18.10.2023 г. на Директора на ТП на НОИ С. град. Моли атакуваният акт да бъде отменен като такъв. Претендира разноски. Представя списък /л. 230/.

Ответникът оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя подробни писмени бележки.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваното решение от 18.10.2023 г. е отхвърлена жалбата на Я. срещу разпореждане от 14.08.2023 г., с което е разпоредено на К. Е. Я. да възстанови добросъвестно получените парично обезщетение поради общо заболяване, парично обезщетение за гледане на болен член от семейството и карантина за периода от 02.11.2021 до 15.12.2021 г. в размер на 347,33 лева. В разпореждането и в обжалваното решение е прието, че при изчисляване на размера на получените парични обезщетения неправилно е включен осигурителен доход от м.05.2020 г. до м.11.2020 г., за който се твърди да е изплатен на Я. от В. К. 1 ООД. Подробно са описани опитите на органите на НОИ да се свържат с дружеството и с неговия представител, както и с лицата, за които се претендира да са полагали труд, но същите са били неуспешни, като не са представени документи, от които да се доказва, че

между лицата, вкл. и Я. и В. кълекшън 1 ООД е възникнало осигурително правоотношение. От органите на НАП е събрана информация, съгл. която от дружеството не са подавани декларации за периода 2016-2019 г. по чл. 92 ЗКПО, няма регистрирани фискални устройства, декларирани търговски обекти, като в заключение е прието, че Я. не е извършвал реална трудова дейност.

Представен е трудов договор от 24.04.2020 г. /л. 30/, сключен между В. К. 1 ООД и К. Е. Я., с който Я. е назначен на длъжността Търговски директор при възнаграждение 3000 лева. Договорът е прекратен, считано от 04.11.2020 г. /л.31/. Обстоятелствата са вписани в трудовата книжка на лицето /л.33/.

Във връзка с извършената проверка на В. К. 1 ООД е съставен констативен протокол от 24.01.2023 г. /л. 46/. В протокола подробно са описани извършените от органите на НОИ действия по отношение на дружеството с цел установяване наличието на реално полаган от сочените за назначени лица труд, вкл. и от Я.. Подробно са описани опитите да бъде направена връзка с представителите на дружеството, за което са представени и доказателства по делото /л. 50-л. 73, л. 84 и сл./, с цел събиране на информация във връзка с проверката на дейността му и осигуряването на лицата. Издадени са и задължителни предписания, чието връчване също е неуспешно.

Установено е, че от дружеството не са подавани декларации образец 1, както и че през проверявания период същото не е било титуляр на банкови сметки, съгл. представени от управителя писмени обяснения. Няма регистрирани фискални устройства, нито декларирани търговски обекти, няма подавани декларации по чл. 92 от ЗКПО за 2016-22019 г. /съгл. информация от НАП – л. 114/, не са представени доказателства за реално изплащани трудови възнаграждения, нито такива, доказващи наличието на реална дейност – договори с клиенти, приходни и разходни извлечения, касови отчети, ПКО и РКО. От управителя на В. К. 1 ООД е постъпила информация единствено по отношение на имота, в който дружеството било упражнявало дейност ведно с приложен нотариален акт /л. 96 и сл./. Допълнително са представени трудови договори и разчетно-платежни ведомости /л. 101 и сл./.

Констативният протокол е оспорен от Я. в жалбата до АССГ, поради което с разпореждането за насрочване е открито производство по чл. 193 от ГПК за оспорване на истинността на съдържанието на протокол № КВ-5-21-01287020/24.01.2023 г. /л.46/. На жалбоподателя е указано, че носи доказателствената тежест за установяване неистинността на документа, като му е дадена възможност да ангажира доказателства във връзка с направеното оспорване.

Приложено е неприсъствено решение по чл. 238 от ГПК /л. 196/, с което В. К. 1 ООД е осъдено да заплати на Я. трудово възнаграждение.

Като свидетел по делото е разпитан Л. К. Ч. /л. 233/.

Представени са доказателства за компетентност /л.26 и л. 39/.

От правна страна съдът намира следното:

Атакуваното решение е издадено от компетентен орган съгл. чл. 117, ал. 1 от КСО и с оглед представената заповед, от която е видно, че Т. В. е назначен на длъжността Директор на ТП на НОИ С. град /л. 26/, като с него е потвърдено разпореждането по чл. 114 от КСО, също издадено от компетентен орган /л. 39/. При издаване на оспореното решение не са допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила.

Основният спорен въпрос е дали Я. има качеството на осигурено лице като служител на В. К. 1 ООД и дали същият е извършвал трудова дейност в дружеството, във връзка

с което е и направеното от него оспорване на констативния протокол от 24.01.2023 г., съставляващ официален свидетелстващ документ.

Легалната дефиниция на понятието "осигурено лице" се съдържа в § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО, съобразно която това е физическо лице което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. От съдържанието на цитираното определение за "осигурено лице" следва, че едно от условията, на които трябва да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО.

Съдът намира, че от страна на жалбоподателя не са представени никакви доказателства за установяване на обстоятелството, че фактически е осъществявал трудова дейност във В. К. 1 ООД, която да служи като основание за възникване на осигуряването. Съгласно трайната съдебна практика на ВАС /Решение от 14.02.2024 г. по адм. д. № 1732/2023 г. на ВАС; Решение от 9.01.2024 г. по адм. д. № 9311/2023 г. на ВАС; Решение от 20.04.2023 г. по адм. д. № 6637/2022 г. на ВАС и др./ наличието на трудов договор и трудова книжка, отразяваща трудово правоотношение въз основа на него, не доказват действително осъществяване на трудова дейност. Това е така, тъй като от събраните по делото писмени доказателства не се установява дружеството фактически да е извършвало дейност през процесния период. В тази връзка съдът намира за недоказано направеното от жалбоподателя оспорване на констативния протокол от 24.01.2023 г., доколкото не са представени никакви доказателства в обратен смисъл. В частност, налице е официален отговор от НАП, в който е отразено, че дружеството няма подадени декларации по чл. 92 ЗКПО, няма фискални устройства, нито търговски обект, който не е оборен. В. К. 1 ООД няма банкови сметки, за да може да се приеме, че е извършвало реално някаква дейност, няма и доказателства за сключени с клиенти договори, за заплатени върху тях данъци, както и като цяло за налични приходи, за да може от тях да се заплащат заплатите на служителите. Не са заплащани и удържани съответните вноски за ДОО.

Свидетелските показания на св. Ч. не опровергават горните изводи, доколкото същите не доказват дружеството да е развивало реална дейност, тъй като липсват писмени доказателства за това, както и реален паричен оборот. Липсват доказателства за приходи, въз основа на които да се приеме, че дружеството може да си позволи разходи в размер на по 3000 лева за 4ма служители. В този смисъл показанията на свидетеля не се подкрепят от другите събрани по делото доказателства, поради което съдът не ги кредитира.

С оглед на изложеното и доколкото констативният протокол съставлява официален документ, като неговото съдържание не е опровергано от доказателствата, събрани в хода на съдебното производство, то и съдът го кредитира, а оспорването намира за недоказано. Лице, за което не са налице доказателства, че е извършвало реална трудова дейност, не може да има качеството на осигурено лице, респективно няма основание за дължимост на осигурителни вноски. Наличието на трудов договор не е предпоставка за възникване на осигурително правоотношение и произтичащите от него права на обезщетение, изчислено по подадените данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, доколкото, както беше посочено, липсва идентичност между трудово и осигурително правоотношение, а последното възниква само при реално упражняване на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски, част от които са за

сметка на осигуреното лице. Формалното наличие на трудов договор без реално да бъде извършвана трудова дейност не води до възникването на осигурително правоотношение, както правилно е посочил административният орган и в каквато смисъл е трайната съдебна практика на ВАС, цитирана в атакуваното решение – решения по адм.д. № 11209/2020; 11380/2020; 8377/2021; 8679/2021; 9309/2021 г. и др. Съгласно разпоредбата на чл. 10 от КСО основанието за възникване на осигурително правоотношение е упражняването на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски. Доколкото по делото се установява, че жалбоподателят не е извършвал трудова дейност съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от КСО и не е бил осигурено лице по смисъла на параграф 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО, то данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО законосъобразно са заличени от регистъра на осигурените лица.

В резултат на липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството, респ. трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, контролните органи обосновано са приели, че те не са осигурени лица. Административният орган е достигнал до законосъобразен извод, че са налице предпоставките на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО.

Не следват други изводи от представеното неприсъствено решение на СРС, с което В. К. 1 ООД е осъдено да заплати на Я. трудови възнаграждения за процесните периоди през 2020 г., доколкото Директорът на ТП на НОИ С. град не е участвал в съдебния процес пред СРС, поради което и съгласно чл. 298 ГПК, регламентиращ обективните и субективни предели на силата на пресъдено нещо, административният орган не е обвързан от това решение. Действително съдът, по силата на чл. 297 от ГПК следва да го зачете, но предметът на настоящото дело и това пред СРС е различен, поради което и горните констатации не са в противоречие с изводите в настоящото решение. Следва да се отбележи и че се касае за неприсъствено решение, постановено поради неподаване на отговор от страна на ответника и невявяването му в съдебно заседание, т.е. не е проведено съдебно следствие, в което да се съберат всички относими доказателства, каквито при неприсъствено решение не се обсъждат.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

По въпроса за истинността на документ, съгл. трайната съдебна практика, в производство, което е открито по реда на чл. 193 от ГПК, се формира сила на присъдено нещо. Макар и документът да не съставлява част от спорното право съдът следва да постанови изричен диспозитив по направеното оспорване.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съгл. която възнаграждението по адм. дела е от 100 до 200 лева, жалбоподателят следва да му заплати юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева.

Водим от горното АССГ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Е. Я. срещу решение № 1040-21-615/18.10.2023 г. на Директора на ТП на НОИ С. град.

ПРИЗНАВА ЗА НЕДОКАЗАНО оспорването на съдържанието на протокол №

КВ-5-21-01287020/24.01.2023 г., съставен от Р. Р. М. – главен инспектор по осигуряването в ТП на НОИ.

ОСЪЖДА К. Е. Я., ЕГН [ЕГН], да заплати на НОИ направените по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер общо на 150 лева.

Решението на основание чл. 119 КСО е окончателно.

СЪДИЯ: